

EL LLENGUATGE

4.07.76

Tant de bo!

Elementals raons fonètiques denuncien en un mot com «ojalà» la seva condició espúria: el so que hi representa la j, que no correspon al que en català atribuïm a aquest signe gràfic —en mots com ara jove o jutjat—, ens indica que el devem a la influència i al contacte d'una altra llengua. I, especialment, que és de tot inadmissible, tant més que ens és ben innecessari. Indicar que la nostra expressió pròpia i adequada és, en aquest cas, tant de bo!, és difícil que representi cap novetat per a ningú. Tanmateix, sempre cal fer una mica de memòria, perquè es tracta d'una d'aquelles coses que molts tenen tendència a oblidar o, si més no, a no tenir en compte.

El conjunt tant de bo!, amb què expressem, doncs, el viu desig que una cosa s'esdevingui, responent a frase formulades, relatives a fets possibles, pot representar tota una oració. És el que anomenem una oració interjeccional. Si algú profetitza: Aquí hi haurà un bon escampall d'ossos. responent, simplement, Tant de bo!, ja no cal afegir-hi res més. Però també és apte per a inserir-se a l'inici d'una oració: Tant de bo plugués! Tan de bo no en sabéssim mai més re!

Però per si algú no en té prou amb tant de bo! —que ja és no tenir-ne prou— notem que podem recórrer també a així, que pot resoldre frases anàlogues: Així t'estimbessis! Així es trenques la nou del coll! Així plógues quaranta dies seguits! I, encara, simplement, així sia!, que equival a tant de bo!

ALBERT JANE